

A. MATTHEY
 Η ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ

Ὁ Λουκιανὸς ἐκάθητο πλησίον τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ. (Σελὶς 282).

Ε'
 ΛΟΥΚΙΑ.

Ἐ Πόσον χρόνον ἡ κυρία Δέ Σερζύ διετέλεσε βεθυτισμένη εἰς τὴν νάρκωσιν ταύτην, οὐδ' αὐτὴ ἡ ἰδία ἠδύνατο ἀκριβῶς νὰ εἰπῇ· ἀνένηψε δέ, αἰσθανθεῖσα ἐπὶ τῆς φλογερᾶς χειρὸς αὐτῆς τὸ γλυκὺ φίλημα δροσερῶν χειλέων.

Ἦνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ εἶδε τὴν Λουκίαν γονυπετῇ παρ' αὐτῇ· οὐδὲν ἦν χαριέστερον τῆς νεαρᾶς ταύτης κόρης, λευχειμονούσης, κεκλιμένης ἐπὶ τοῦ μακροῦ, ἰσχυροῦ καὶ μελανεῖμονος σώματος τούτου.

Ὅχρὸν μειδίαμα ἤνθισεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ἐτοιμοθανάτου γυναικὸς ὅτε εἶδε πλησίον τῆς τὴν θυγατέρα τῆς.

Ἠδύνατο λοιπὸν τέλος, νὰ ἀποσεῖσθαι ἀπὸ τῆς ψυχῆς τὸ ἐπ' αὐτῆς ἐπικαθήμενον ἄχθος καὶ νὰ ἀναπνεύσῃ ὀλίγον!

Ἐπίστευεν αὐτῷ, ἀλλ' ἠπατάτο· ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ὁμοιάζει κλειδοκυμβάλῳ, ἐν ᾧ χορδαὶ εἰσι τὰ αἰσθήματα· πάντα τὰ αἰσθήματα ἐν τῇ γυναικὶ ταύτῃ ἐπλήγησαν κακῶς ὀδηγηθέντα καὶ ὑπερεθισθέντα, ἐξαίρεισι ἴσως τοῦ αἰσθήματος τῆς τρυφερότητος, ὅπερ τοῦλάχιστον ἔπρεπε νὰ ἀφήσωσιν ἡσυγόν· διὰ τοῦτο, τὴν ὥραν ταύτην, ἦτο σφόδρα καταβεβλημένη καὶ καθόλου ἐξηντλημένη καὶ ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ ὡς καὶ τοῦ κακοῦ, ὅπερ ἠνάγκαζεν αὐτὴν νὰ κλαίῃ.

— Πόσον εἶσαι ὠραία, μικρὰ φιλάρεσκε! εἶπε τῇ Λουκίᾳ μετὰ φωνῆς χαμηλῆς καὶ γλυκείας.